Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 19. juulil 2012[1]

Kohtuasi C-286/11 P

Euroopa Komisjon
versus

Tomkins plc

Kartellid — Euroopa vasest ja vasesulamist toruliitmike turg — Trahvid — Emaettevõtja solidaarne vastutus oma tütarettevõtja tegevuse eest — Eeskiri ne ultra petita — Hagi kvalifitseerimine esimeses kohtuastmes — Üldkohtu täielik pädevus — Kõikide faktiliste asjaolude arvessevõtmine — Võistlevuse põhimõtte järgimine

I. Sissejuhatus

1. Käesolevas apellatsioonkaebuses palub Euroopa Komisjon tühistada Üldkohtu 24. märtsi 2011. aasta otsuse Tomkins *vs.* komisjon[2] (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega Üldkohus tühistas osaliselt komisjoni 20. septembri 2006. aasta otsuse 2007/691/EÜ [EÜ] artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta (juhtum COMP/F/38.121 – toruliitmikud)[3] (edaspidi „vaidlusalune otsus") - mis käsitleb kartelli, mis eksisteeris 1988. aasta 31. detsembrist kuni 2004. aasta 1. aprillini ning mille raames lepiti kokku hinnad, samuti allahindluste ja mahahindluste summad, töötati välja hinnatõusude kooskõlastamise süsteemid, jagati ära kliendid ning vahetati ärialast teavet Euroopa vasest ja eelkõige vasesulamist toruliitmike turul - ning vähendas Tomkins plc-le (edaspidi „Tomkins") määratud trahvi summat, mille nimetatud äriühing oli kohustatud solidaarselt koos oma tütarettevõtjaga Pegler Ltd (edaspidi „Pegler") tasuma.

2. Viidates sõnaselgelt kohtuasjale, milles tehti Üldkohtu sama kuupäevaga otsus Pegler *vs.* komisjon[4] ning mille ese on Tomkinsi tütarettevõtja esitatud hagi – kohtuotsus, milles Üldkohus tühistas vaidlusaluse otsuse artikli 1 osas, milles tuvastati Pegleri osalemine rikkumises ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini, ning vähendas sellele äriühingule määratud 5,25 miljoni euro suuruse trahvi summat 3,4 miljonile eurole –, analüüsis Üldkohus järeldusi, mida tuleb teha sellest kohtuotsusest emaettevõtja Tomkinsi suhtes.

3. Hoolimata sellest, et Tomkins vaidlustas Pegleri osalemise rikkumises ainult ajavahemikul enne 1989. aasta 7. veebruari (mitte kuni 1993. aasta 29. oktoobrini nagu Pegler), leidis Üldkohus, et Tomkinsi kui kartellis otseselt mitte osalenud Pegleri emaettevõtja vastutus ei saa ületada tema tütarettevõtja vastutust. Asudes seisukohale, et talle on esitatud tühistamishagi, mille nõuetel on sama ese nagu samal ajal esitatud Pegleri hagi nõuetel, välistas Üldkohus eeskirja *ne ultra petita* igasuguse

1 — Algkeel: prantsuse.
2 — T-382/06, EKL 2011, lk II-1157.
3 — ELT 2007, L 283, lk 63.
4 — T-386/06, EKL 2011, lk II-1267.

rikkumise ning tühistas vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punktis 1 vaidlusaluse otsuse artikli 1 ajavahemikku 31. detsembrist 1988 kuni 29. oktoobrini 1993 käsitlevas osas, mis puudutab ka Tomkinsit, ning vähendas selle resolutsiooni punktis 2 viimasele määratud trahvi summat 4,25 miljoni euroni, millest 3,4 miljonit eurot peab ta tasuma solidaarselt Pegleriga.

4. Komisjon põhjendab oma apellatsioonkaebust viie väitega, mille kohaselt rikkus Üldkohus eeskirja *ne ultra petita*; eksis, kui tuvastas, et emaettevõtja Tomkinsi ja tema tütarettevõtja Pegleri hagidel on sama ese; jättis arvesse võtmata asjaolu, et Tomkins on osa ettevõtjast, kes tunnistas, et on toime pannud rikkumise; vaidlustatud kohtuotsus on ebapiisavalt põhjendatud ja vastuoluline ning viimaks rikuti võistlevuse põhimõtet ja põhimõtet ning õigust õiglasele kohtulikule arutamisele.

5. Tomkins palub jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

6. Pärast Euroopa Kohtu esitatud kirjalikku küsimust, millele pooled vastasid määratud tähtaegade jooksul, kuulati 2. mail 2012 toimunud kohtuistungil ära ka nende kohtukõned.

II. Õiguslik analüüs

7. Pean vajalikuks kohe täpsustada, et apellatsioonkaebuse teise väitega tuleks minu arvates nõustuda, mis toob kaasa vaidlustatud kohtuotsuse osalise tühistamise. Ma leian nimelt, et Üldkohus kvalifitseeris Tomkinsi esimeses kohtuastmes esitatud nõude valesti tühistamishagiks, mille nõuetel on sama ese nagu tema tütarettevõtja Pegleri samaaegselt esitatud hagi nõuetel. Seega analüüsin kõigepealt apellatsioonkaebuse seda väidet. Oma analüüsis selgitan eeskätt väiteid, mis Tomkins esimeses kohtuastmes esitas, ning menetluse käiku selles kohtus.

A. *Apellatsioonkaebuse teine väide, mille kohaselt tuvastati ekslikult, et emaettevõtja Tomkinsi hagil ja tema tütarettevõtja Pegleri hagil on sama ese*

8. Kõigepealt tuleb meenutada, et vaidlusaluse otsuse artiklis 1 tuvastas komisjon, et Pegler ja Tomkins osalesid EÜ artikli 81 rikkumises ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 2001. aasta 22. märtsini. Selle otsuse artikli 2 punktis h määras ta neile seega 5,25 miljoni euro suuruse trahvi, mida emaettevõtja Tomkins ja tütarettevõtja Pegler olid kohustatud tasuma solidaarselt.

9. Pegler ja Tomkins esitasid Üldkohtule vaidlusaluse otsuse peale eraldi hagid.

10. On selge, et kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Pegler *vs.* komisjon, esitati Üldkohtule nõuded tühistada vaidlusalune otsus ja teise võimalusena vähendada Peglerile määratud trahvi summat.

11. Meenutan, et vaidlusaluse otsuse peale 15. detsembril 2006 esitatud hagis nõudis Tomkins selle otsuse tühistamist ja talle vaidlusaluse otsuse artikli 2 punktis h komisjoni poolt määratud trahvi summa vähendamist. Tomkins põhjendas oma hagi nelja väitega, millest kolm esimest käsitlesid Tomkinsile Pegleri rikkumise süüks panemist, ning neljanda kohaselt „rikuti trahvi arvutamisel õigusnorme ja hinnati valesti faktilisi asjaolusid”.[5] See väide jagunes kaheks osaks, millest esimese kohaselt tehti hindamisviga, kui hoiatava mõju tagamiseks suurendati trahvi summat Tomkinsi käivet arvesse võttes, teise kohaselt tegi komisjon Pegleri rikkumise kestuse kindlaksmääramisel vea.

12. Nagu on näidatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 23, loobus Tomkins 22. detsembril 2009 oma esimesest, teisest ja kolmandast väitest ning oma neljanda väite esimesest osast.

5 — Vt Tomkinsi Üldkohtule esitatud hagiavalduse punkt 3.4 ja selle hagiavalduse nõuete osa punkt b ning Üldkohtus koostatud kohtuistungi ettekanne, mis on lisatud apellatsioonkaebusele esitatud vastusele (lisa PB.5).

13. Seega oli Üldkohtule nüüd esitatud ainult neljanda väite teine osa, mille kohaselt tehti küll viga rikkumise kestuse kindlaksmääramisel, kuid mis asetus väite raamesse, mis esitati selleks, et Tomkinsile määratud trahvi summat vähendataks.

14. Pärast seda, kui Tomkins oma väidetest osaliselt loobus, ei saanud Üldkohus seega asuda minu meelest seisukohale, et talle on endiselt esitatud tühistamishagi, mis puudutab vaidlusaluse otsuse artiklis 1 tuvastatud rikkumist. Ta oleks hoopis pidanud võtma arvesse asjaolu, et Tomkinsi nõuet, milles paluti vaidlusaluse otsuse see artikkel tühistada, ei toeta enam väited ning et igal juhul piirdub Tomkins oma hagis vastavalt EÜ artiklile 229 ja nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta[6] artiklile 31 sellega, et palub Üldkohtul teostada oma täielikku pädevust komisjoni poolt vaidlusaluse otsuse artikli 2 punktis h määratud trahvi summa osas.

15. Tomkinsi nõude niisugune kvalifitseerimine esimeses kohtuastmes – mida Üldkohus oleks pidanud tegema – ei olnud mitte üksnes võimalik, vaid ka vajalik.

16. Esiteks ei olnud ühtegi menetluslikku takistust, mille tõttu ei oleks Üldkohus saanud piirduda selle tuvastamisega, et pärast seda, kui Tomkins loobus enamikust oma väidetest, palutakse tal ainult teostada oma trahvisumma muutmise pädevust.

17. EÜ asutamislepingus ei ole tõepoolest ette nähtud „täieliku pädevuse teostamise hagi" kui iseseisvat õiguskaitsevahendit ning näib seega, et täieliku pädevuse teostamine on seatud sõltuvusse tühistamishagi esitamise tähtaja järgimisest.[7] Muutmisnõue, mis esitatakse pärast selle tähtaja möödumist, on niisiis vastuvõetamatu.

18. Käesoleval juhul on siiski selge, et kuna Tomkinsi hagi esitati Üldkohtule 15. detsembril 2006 – enne kui see äriühing loobus oma väidetest, mille kohaselt on vaidlusaluse otsuse artikkel 1 õigusvastane - siis on EÜ artikli 230 kehtestatud tähtaega järgitud.

19. Pärast seda, kui Tomkins loobus enamikust oma väidetest, ei saanud Üldkohus lisaks kuidagi tunnistada vastuvõetamatuks selle loobumise tulemusena kitsenenud Tomkinsi nõuet, ning seda nii seepärast, et hagi vastuvõetavust tuleb hinnata selle esitamise hetkel,[8] kui ka seetõttu, et nõude tunnistamine vastuvõetamatuks pärast seda, kui pool on loobunud – eelkõige õigusemõistmise kiiruse huvides – ühest osast oma väidetest, millega ta oma nõudeid põhjendab, on vastuolus hea õigusemõistmisega.

20. Pealegi on kohtupraktikas näiteid olukordadest, kus Üldkohtule esitati muutmisnõue sõltumata igasugusest tühistamishagist, ning liidu kohus ei näinud takistust, mis ei laseks tal teha otsust selle nõude põhjendatuse kohta.[9]

21. Teiseks ei tähenda see, et Tomkinsi Üldkohtus esitatud neljanda väite teise osa kohaselt tehti rikkumise kestuse kindlaksmääramisel viga, et selle väite see osa sisaldab peale kriitika trahvisumma arvutamise aadressil nõuet tühistada vaidlusaluse otsuse artikkel 1, milles tuvastatakse EÜ artikli 81 rikkumine.

6 — EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205.

7 — Vt selle kohta Üldkohtu 9. novembri 2004. aasta määrus kohtuasjas T-252/03: FNICGV *vs.* komisjon (EKL 2004, lk II-3795, punktid 22 ja 25).

8 — Vt Euroopa Kohtu 27. novembri 1984. aasta otsus kohtuasjas 50/84: Bensider jt *vs.* komisjon (EKL 1984, lk 3991, punkt 8) ja Euroopa Kohtu 18. aprilli 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 ja C-22/01: Hispaania *vs.* nõukogu (EKL 2002, lk I-3439, punkt 23).

9 — Vt selle kohta trahvi summa vähendamise nõue, mille osas tehti Üldkohtu 6. mai 2009. aasta otsus kohtuasjas T-127/04: KME Germany jt *vs.* komisjon (EKL 2009, lk II-1167) ja seejärel Euroopa Kohtu 8. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-272/09 P: KME Germany jt *vs.* komisjon (EKL 2011, lk I-12789).

22. Rikkumise kestus kujutab küll endast tegurit, mille põhjal tuvastatakse EÜ artikli 81 rikkumine ja määratakse trahvide summa, nagu on nähtud ette määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikes 3.

23. Ja sellegipoolest, isegi kui võib nõustuda, et Üldkohtule esitatud nõue tühistada EÜ artikli 81 rikkumise komisjonipoolne tuvastamine võib kasvõi varjatult kaasa tuua selle, et tal palutakse tühistada komisjoni määratud trahvi summa või vähendada seda,[10] siis vastupidine ei ole minu arvates mõeldav. Kui niisuguse võimalusega nõustuda, laiendaks see liiga palju vaidlust niisugusena, nagu see on poolte vahel piiritletud.

24. Kohtupraktikas on ka erinevaid seda küsimust käsitlevaid kohtuasju, milles liidu kohus on analüüsinud õigustatult väiteid, mille kohaselt rikuti rikkumise kestuse hindamisel õigusnorme ainult trahvi summa vähendamise eesmärgil, ilma et ta oleks hakanud hindama neid õigusnormide rikkumisi komisjonipoolset rikkumise tuvastamist arutades.[11]

25. Kuigi ma pole selles täiesti kindel, näib mulle muidugi, et Üldkohtu eesmärk oli leida oma kahes kohtuotsuses, st vaidlustatud kohtuotsuses ja eespool viidatud kohtuotsuses Pegler *vs.* komisjon järjepidev lahendus. Mulle tundub, et kui ta oli tühistanud vaidlusaluse otsuse artikli 1 osas, mis käsitleb Pegleri osalemist rikkumises ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini,[12] ei suutnud ta hästi ette kujutada, et ei toimigi samamoodi Tomkinsi osas, kelle vastutus emaettevõtjana ei saanud tema meelest ületada tema tütarettevõtja Pegleri oma.[13]

26. See mure – ükskõik kui õiguspärane see ka ei näiks – ei tohi siiski viia selleni, et moonutatakse esimese astme kohtule esitatud hagisid. Eelkõige tuleb märkida, et ükskõik missugused ka ei oleks tema põhjused, ei või ta astuda poolte asemele, püüdes näiteks parandada nende hagide puudujääke või kõrvaldada nende vastuolud, eirates sellega teiste poolte õiguskindlust ja riskides sellega, et tema kohtuotsused muutuvad meelevaldseks.

27. Kolmandaks – nagu ilmneb Üldkohtule esitatud hagiavaldusest ja nagu kinnitas ka Tomkins kohtuistungil Euroopa Kohtus – näitab ainuüksi see, et nimetatud äriühing palus oma neljanda väite teise osa raames trahvi summat vähendada, et ta palus Üldkohtul ainult teostada oma täielikku pädevust.

28. Üldkohus oleks pidanud *petitumi* järgides piirduma sellega, et tuvastab, et selle väite see osa võib ainult toetada Tomkinsi seda nõuet, milles palutakse komisjoni poolt vaidlusaluse otsuse artikli 2 punktis h määratud trahvi summat vähendada.

29. Lisaks tuleb märkida, et on ilmne, et kui Tomkins oleks pärast enamikust oma väidetest loobumist piirdunud sellega, et säilitab oma neljanda väite esimese osa, mille kohaselt – meenutagem – tehti trahvi summa suurendamisel selle hoiatava mõju tagamiseks hindamisviga, oleks Üldkohus saanud tõlgendada niisugust nõuet ainult palvena, et ta teostaks oma täielikku pädevust, analüüsimata eelnevalt vaidlusaluse otsuse õiguspärasust osas, mis puudutab EÜ artikli 81 rikkumise tuvastamist.

10 — Mida Euroopa Kohus ka tõesti tunnistas oma 10. detsembri 1957. aasta otsuses kohtuasjas 8/56: ALMA *vs.* Ülemamet (EKL 1957, lk 179 ja 191).

11 — Vt eelkõige Euroopa Kohtu eespool viidatud kohtuotsus KME Germany jt *vs.* komisjon (punktid 62-71) ning Üldkohtu eespool viidatud kohtuotsus KME Germany jt *vs.* komisjon (punktid 100-105) ja 16. novembri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-79/06: Sachsa Verpackung *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punktid 179-181 ja 191-198), mille peale on esitatud apellatsioonkaebus kohtuasjas C-40/12 P: Gascogne Sack Deutschland GmbH *vs.* komisjon, mis on Euroopa Kohtus pooleli.

12 — Kuigi need kohtuotsused kuulutati samal päeval, näitavad Üldkohtu pidevad viited kohtuasjas, milles tehti vaidlustatud kohtuotsus, eespool viidatud kohtuotsusele Pegler *vs.* komisjon selgelt, et ta peab esimest otsust teisest hilisemaks.

13 — Tomkinsi vastutuse kohta, mis on olemuslikult Pegleri omaga seotud, vt minu analüüs komisjoni apellatsioonkaebuse kolmanda väite kohta käesoleva ettepaneku punktides 49-54.

30. Eelnevast ilmneb, et – nagu väitis komisjon oma apellatsioonkaebuse teises väites – Tomkinsi kohtuasjas T-382/06 ja Pegleri kohtuasjas T-386/06 esitatud nõuete ese ei olnud sama, sest Tomkinsi hagis ei palutud pärast seda, kui ta loobus enamikust oma väidetest, enam tühistada vaidlusaluse otsuse artiklit 1.

31. Teen seega Euroopa Kohtule ettepaneku tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1, millega Üldkohus tühistas ise vaidlusaluse otsuse artikli 1 ajavahemikku 31. detsembrist 1988 kuni 29. oktoobrini 1993 käsitlevas osas, mis puudutab Tomkinsit.

32. Seega ei ole vaja analüüsida komisjoni apellatsioonkaebuse teisi väiteid sellest seisukohast, et nende eesmärk on vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni sama punkti tühistamine.

33. Seevastu tuleb neid analüüsida sellest seisukohast, et komisjon palub Euroopa Kohtul tühistada ka vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkti 2, millega Üldkohus vähendas Tomkinsile määratud trahvi summat.

B. *Apellatsioonkaebuse esimene väide, mille kohaselt rikuti eeskirja* ne ultra petita

34. Oma apellatsioonkaebuse esimeses väites avaldab komisjon arvamust, et ühe ja sama ettevõtja juriidilistele üksustele määratud trahvid võivad olla erinevad, isegi kui nende trahvide ühe konkreetse osa ulatuses määratakse nad solidaarselt vastutavaks. Järelikult ei mõjuta ühe ja sama ettevõtja kahe üksuse solidaarvastutus selle nõude kohaldamist, mille järgi ei saa kohus otsust teha *ultra petita.* Kohtuistungil Euroopa Kohtus kordas komisjon oma seisukohta, et keeld teha otsus *ultra petita* laieneb ka oma täieliku pädevuse teostamisele Üldkohtu poolt.

35. Lisaks rikkus Üldkohus komisjoni arvates õigusnormi, kui tegi rikkumise kestust käsitleva väite kohta otsuse, analüüsimata õiguslikke argumente, mille esitas Tomkins ise rikkumise alguskuupäeva kohta, ning piirdus hoopis sellega, et viitas eespool viidatud kohtuotsuse Pegler *vs.* komisjon lahendusele.

36. Tomkins väidab, et Üldkohus teostas vastavalt oma kohtupraktikale ainult oma täielikku pädevust karistuste osas, võttes arvesse faktilisi asjaolusid, millele menetlusosalised viitasid. Seega ei rikkunud Üldkohus keeldu teha otsus *ultra petita* ning tal on võimalus tühistada trahv ja/või vähendada seda.

37. Mina omalt poolt arvan, et komisjoni väide ei saa olla õige peamiselt seepärast, et eeskiri *ne ultra petita,* mis piirab kohtu pädevust küsimustega, mis pooled talle hindamiseks esitavad, ei etenda peaaegu mingit rolli, kui liidu kohus teostab oma täielikku pädevust EÜ artikli 229 alusel. [14]

38. Nüüdseks hästi välja kujunenud kohtupraktika kohaselt annab täielik pädevus Üldkohtule peale lihtsa õiguspärasuse kontrollimise õiguse, mis võimaldab ainult jätta tühistamishagi rahuldamata või vaidlustatud akti tühistada, õiguse viimast muuta, st asendada komisjoni hinnang oma hinnanguga, isegi kui ta akti ei tühista, ning seda kõiki faktilisi asjaolusid arvesse võttes, et määratud trahvi summa tühistada, seda vähendada või suurendada. [15]

14 — Vt selle kohta kohtujurist Poiares Maduro ettepanek kohtuasjas C-3/06 P: Groupe Danone *vs.* komisjon, milles otsus tehti 8. veebruaril 2007 (EKL 2007, lk I-1331, kohtujuristi ettepaneku punkt 49).

15 — Vt selle kohta 15. oktoobri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P ja C-254/99 P: Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon (EKL 2002, lk I-8375, punkt 692), eespool viidatud kohtuotsus Groupe Danone *vs.* komisjon (punkt 61) ja 3. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-534/07 P: Prym ja Prym Consumer *vs.* komisjon (EKL 2009, lk I-7415, punkt 86). Vt ka Üldkohtu 5. oktoobri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-11/06: Romana Tabacchi *vs.* komisjon (EKL 2011, lk II-6681, punkt 265). Euroopa Inimõiguste Kohtu praktika kohaselt „iseloomustab täieliku pädevusega kohtuorganit muu hulgas õigus muuta madalama organi tehtud otsust igas mõttes, nii faktiliselt kui ka õiguslikult. Eelkõige peab tal olema pädevus, mis võimaldab analüüsida kõiki faktilisi ja õiguslikke küsimusi, mis on talle lahendamiseks esitatud vaidluses asjakohased" (vt viimasena Euroopa Inimõiguste Kohtu 27. septembri 2011. aasta otsus Menarini *vs.* Itaalia (kogumikus *Recueil des arrêts et décisions* veel avaldamata, hagiavaldus nr 43509/08, punkt 59).

39. Näiteks eespool viidatud kohtuotsuses Groupe Danone *vs.* komisjon lükkas Euroopa Kohus tagasi apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud väite, et Üldkohus rikkus eeskirja *ne ultra petita,* kui muutis kergendavate asjaolude koefitsiendi kohaldamise korda, vaatamata sellele, et puudus igasugune vastav nõue, ning seda ainuüksi põhjendusel, et kuna trahvisumma küsimus esitati Üldkohtule hindamiseks, oli viimasel EÜ artikli 229 ja nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 (esimene määrus asutamislepingu artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta)[16] alusel, millele järgnes määrus nr 1/2003, õigus tühistada komisjoni määratud trahvi summa, seda vähendada või suurendada.[17]

40. Seda hinnangut on võimalik kergesti mõista, kui käsitada täielikku pädevust kui täiendavat tagatist ettevõtjatele, et sõltumatu ja erapooletu kohus kontrollib neile määratud trahvi summat maksimaalse intensiivsusega.[18]

41. Üldkohtu täieliku pädevuse niisugust kvalifitseerimist „täiendavaks tagatiseks" on juba kinnitanud Euroopa Kohus, määrates trahvide määramise osas kindlaks ettevõtjate kaitseõiguste ulatuse komisjoni menetluses.[19]

42. Käesolevas kontekstis saab see tähendada ainult seda, et vaidlustades trahvi summa Üldkohtus, on ettevõtjatel – kes teavad väga hästi, missugune on komisjoni määratud täpne summa – võimalus kritiseerida igati nii õiguspärasuse kui kohasuse seisukohast seda, kuidas komisjon selle summa arvutas, nii et nad saavad mõjutada kõikide kaitseväidetega ja õiguspärasuse kontrollile omaseid piiranguid ületades kohtu veendumust selles osas, kas trahvi summa on kohane.[20]

43. Et see täiendava tagatise funktsioon oleks aga tõhus, peab Üldkohtul olema eelkõige lubatud vastavalt käesoleva ettepaneku punktis 38 viidatud kohtupraktikale võtta arvesse „*kõiki* faktilisi asjaolusid"[21], sealhulgas näiteks asjaolusid, mis on hilisemad Üldkohtus vaidlustatud otsusest,[22] mida õiguspärasuse kontrollile omased piirangud ei võimalda tal põhimõtteliselt teha.[23]

44. Käesoleval juhul ei saanud Üldkohtule olla teadmata järeldused, milleni ta oli ise jõudnud Tomkinsi tütarettevõtjat käsitlevas eespool viidatud kohtuotsuse Pegler *vs.* komisjon raames, ja mille kohaselt ei tõendanud komisjon, et Pegler osales otseselt rikkumises ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini. Need komisjoni haldustoimiku materjalil põhinevad järeldused olid kahtlemata vaidlustatud kohtuotsuses antavate hinnangute raames faktilised asjaolud, mida Üldkohtul oli eespool viidatud kohtupraktika kohaselt õigus arvesse võtta.

16 — EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3.

17 — Vt eespool viidatud kohtuotsus Groupe Danone *vs.* komisjon (punkt 56 ja 61-63).

18 — Vt Mongozzi, P., „La compétence de pleine juridiction du juge communautaire", *Liber Amicorum en l'honneur de Bo Vesterdorf,* Bruylant, Bruxelles, 2007, lk 227.

19 — Vt 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon (EKL 2005, lk I-5425, lk 445). Vt ka Üldkohtu 6. oktoobri 1994. aasta otsus kohtuasjas T-83/91: Tetra Pak *vs.* komisjon (EKL 1994, lk II-755, punkt 235) ja 20. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas T-23/99: LR AF 1998 *vs.* komisjon (EKL 2002, lk II-1705, punkt 200).

20 — Igaks juhuks meenutan, et Euroopa Kohus on mitu korda kinnitanud, et selle kontrolli eesmärk, mida Üldkohus komisjoni määratud trahvide üle teostab, on kontrollida, kas summa on talle lahendamiseks esitatud vaidluse asjaolusid arvestades kohane. Vt selle kohta eelkõige 16. novembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-279/98 P: Cascades *vs.* komisjon (EKL 2000, lk I-9693, punktid 42 ja 48) ja 16. novembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-283/98 P: Mo och Domsjö *vs.* komisjon (EKL 2000, lk I-9855, punktid 42 ja 48).

21 — Kohtujuristi kursiiv.

22 — Vt selle kohta 6. märtsi 1974. aasta otsus liidetud kohtuasjades 6/73 ja 7/73: Istituto Chemioterapico Italiano ja Commercial Solvents *vs.* komisjon (EKL 1974, lk 223, punktid 51 ja 52) ja 17. detsembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-185/95 P: Baustahlgewebe *vs.* komisjon (EKL 1998, lk I-8417, punkt 141) ning Üldkohtu 29. aprilli 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 ja T-252/01: Tokai Carbon jt *vs.* komisjon (EKL 2004, lk II-1181, punkt 274) ja 18. juuli 2005. aasta otsus kohtuasjas T-241/01: Scandinavian Airlines System *vs.* komisjon (EKL 2005, lk II-2917, punkt 227).

23 — Mis võimaldab ka mõista, miks näiteks oma 28. märtsi 1984. aasta otsuses kohtuasjas 8/83: Officine Bertoli *vs.* komisjon (EKL 1984, lk 1649, punkt 29) otsustas Euroopa Kohus, et kuigi hageja väitega, mille viimane oma trahvisumma vähendamise nõude põhjendamiseks esitas, ei saa nõustuda, õigustavad selle kohtuasja mõned asjaolud vähendamist õigluse huvides.

45. Vastupidi komisjoni väitele kohtuistungil Euroopa Kohtus ei tõstatanud Üldkohus selles osas omal algatusel õigusväidet, mis on Euroopa Kohtu 8. detsembri 2011. aasta otsuste [24] kohaselt keelatud isegi täieliku pädevuse teostamise puhul [25], vaid võttis lihtsalt arvesse kõiki toimikus toodud faktilisi asjaolusid, sealhulgas niisiis järeldusi, milleni ta oli jõudnud samaaegses kohtuasjas, mis puudutas Tomkinsi tütarettevõtjat, et hinnata, kas Tomkinsile määratud trahvi summa on kohane niisugusena, nagu nimetatud äriühing selle oma neljanda väite teises osas ära tõi.

46. Lisaks on tulemusetu komisjoni kriitika, mille kohaselt ei võimalda Tomkinsi ja Pegleri solidaarvastutuse tuvastamine Üldkohtul vältida – sealhulgas oma täieliku pädevuse teostamise raames – eeskirja *ne ultra petita* järgimist. Nagu ma äsja näitasin, ei olnud Üldkohus kohustatud seda eeskirja selles kontekstis järgima.

47. Teen seega ettepaneku lükata komisjoni apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi.

C. *Apellatsioonkaebuse kolmas väide, mille kohaselt ei võtnud Üldkohus arvesse asjaolu, et Tomkins on osa ettevõtjast, kes tunnistas, et osales rikkumises*

48. Eespool viidatud kohtuotsusele Pegler *vs.* komisjon viitava komisjoni sõnul põhineb selle äriühingu vastutuse vähendamine rikkumise eest asjaolul, et ta on „uinunud ettevõtja", mitte asjaolul, et kontsern Tomkins ei osalenud rikkumises. Asjaolu, et Pegler võis teataval ajavahemikul mitte olla vaidlusaluse otsuse õige adressaat kontsernis, puudutab ainult seda tütarettevõtjat ega vabasta kogu ettevõtjat tema vastutusest konkurentsieeskirjade rikkumise eest. Nii et Üldkohus ei saanud õiguspäraselt vähendada Tomkinsi trahvi summat ajavahemiku osas 1989. aasta 20. jaanuarist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini, väites, et „Tomkinsi vastutus on rangelt seotud Pegleri omaga", ja tuginedes niisugusele seosele, mida ei ole olemas. Igal juhul ei ole range seos emaettevõtja ja tütarettevõtja vastutuse vahel absoluutne reegel.

49. Ma olen täiesti nõus komisjoni väitega, et Üldkohtu tuvastatud ranget seost Tomkinsi ja Pegleri vastutuse vahel ei saa pidada absoluutseks reegliks, mis kehtib kõikides olukordades, kus emaettevõtjale omistatakse vastutus tema tütarettevõtja käitumise eest.

50. Küsimus ei ole aga selles ja Üldkohus ei väitnud vaidlustatud kohtuotsuses kordagi, et tema järeldused peaksid kehtima alati.

51. Tegelikult piirdutakse apellatsioonkaebuse selles väites – nagu märkis Tomkins – sellega, et Euroopa Kohtul palutakse hinnata uuesti faktilisi asjaolusid, mis Üldkohus tuvastas mitte üksnes vaidlustatud kohtuotsuses, vaid ka oma sama kuupäeva otsuses Pegler *vs.* komisjon, millest on nüüdseks saanud jõustunud kohtuotsus, sest komisjon ei esitanud selle peale apellatsioonkaebust. Niisugune nõue on apellatsioonkaebuse raames mõistagi vastuvõetamatu. [26]

24 — Eespool viidatud kohtuotsused KME Germany jt *vs.* komisjon (punkt 104), C-386/10 P: Chalkor *vs.* komisjon (EKL 2011, lk I-13085, punkt 64) ja C-389/10 P: KME Germany jt *vs.* komisjon (EKL 2011, lk I-13125, punkt 131).

25 — See argument ei veena mind täielikult. Isegi eeldusel, et komisjoni viidatud kohtuotsuste põhjendusi tuleb tõlgendada nii, et Üldkohtul on keelatud nõnda õigusväiteid omal algatusel tõstatada, näib see lähenemine halvasti kokku sobivat liidu kohtule antud õigusega vabastada end õiguspärasuse kontrollile omastest piirangutest. Euroopa Kohus on selles osas näiteks juba leidnud, et tal on lubatud hinnata, kas trahv on kohane, isegi kui hageja ei ole esitanud vastavaid nõudeid (vt eespool viidatud kohtuotsus ALMA *vs.* Ülemamet (punkt 191) ning Üldkohtu 12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-202/98, T-204/98 ja T-207/98: Tate & Lyle jt *vs.* komisjon (EKL 2001, lk II-2035, punktid 22 ja 164) ja 1. juuli 2010. aasta otsus kohtuasjas T-321/05: AstraZeneca *vs.* komisjon (EKL 2010, lk II-2805, punkt 884), mille peale on esitatud apellatsioonkaebus kohtuasjas C-457/10 P: AstraZeneca *vs.* komisjon, mis on Euroopa Kohtus pooleli). Ma arvan, et kui on tõsiseid märke, mis lubavad kahelda, kas trahvi summa on kohane, on Üldkohtul õigus seda summat muuta, tingimusel et järgitakse võistlevuse põhimõtet (vt selles küsimuses minu apellatsioonkaebuse viienda väite analüüs käesoleva ettepaneku punktides 63-81). Trahvi muutmise võimalus niisugusel juhul võimaldaks minu arvates ka tagada, et erapooletu ja sõltumatu kohus tagab *de facto* ettevõtjatele määratud trahvide summa „õiguslike ja faktiliste asjaolude täieliku ja kõikehõlmava kontrolli" eelkõige eespool viidatud 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsuse KME Germany jt *vs.* komisjon (punkt 136) tähenduses.

26 — Vt eelkõige 3. mai 2012. aasta otsus kohtuasjas C-290/11 P: Comap *vs.* komisjon (punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).

52. Isegi eeldused, et see nõue on vastuvõetav, tuleb apellatsioonkaebuse see väide tunnistada igal juhul põhjendamatuks.

53. Sellest, mida Üldkohus tuvastas, ilmneb sisuliselt, et vaidlusaluses otsuses peetakse Tomkinsit trahvi tasumise eest solidaarselt vastutavaks ainult Pegleri otsese osalemise tõttu rikkumises. Et Üldkohus märkis aga nii eespool viidatud kohtuotsuses Pegler *vs.* komisjon kui ka vaidlustatud kohtuotsuse punktides 37-39, et vaidlusaluses otsuses ei ole tõendatud, et Pegler – ainus vaidlusaluses otsuses nimetatud üksus – osales rikkumises otseselt ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini, muudab see – kui loogiliselt mõelda – vaidlusaluses otsuses tuvastatud Tomkinsi solidaarvastutuse täiesti alusetuks. Järelikult oli Üldkohtul õigus, kui ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuses, et Tomkinsi vastutus ei saa ületada Pegleri oma (punkti 38 lõpp) või et see vastutus on Pegleri omaga rangelt seotud (punkt 46).

54. Lisaks ei ole komisjon näidanud ega ammugi tõendanud – nagu ta ei teinud seda ka vaidlusaluses otsuses – et mõni teine üksus peale Pegleri võis osaleda rikkumises ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini, mis tooks kaasa emaettevõtja Tomkinsi vastutuse talle vaidlusaluses otsuses määratud trahvi tasumise eest nimetatud ajavahemiku osas.

55. Teen seega ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse see väide tagasi.

D. *Neljas väide, mille kohaselt on vaidlustatud kohtuotsus põhjendamata ja vastuoluline*

56. Komisjon väidab, et vaidlustatud kohtuotsus on põhjendamata, sest selles ei selgitata piisavalt täpselt erandit eeskirjast *ne ultra petita,* mille Üldkohus esimest korda tegi. Lisaks oli Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 57, mis käsitleb hoiatava mõju tagamiseks kasutatud kordajat, ebajärjepidev ja ebatäpne, paludes komisjonil teha järeldused, mis tulenevad Tomkinsi suhtes solidaarvastutusest trahvi maksmise eest, enne kui ta määras ise kindlaks trahvi summa.

57. Apellatsioonkaebuse see väide näib mulle tulemusetu.

58. Mis puudutab esimest etteheidet, siis see ei saa anda tulemusi, sest – nagu ma eespool näitasin – Üldkohus ei pea täieliku pädevuse teostamisel järgima eeskirja *ne ultra petita.* [27]

59. Teise etteheite osas meenutan, et Üldkohus ei teinud otsust Tomkinsi esitatud neljanda väite esimese osa kohta, mille kohaselt tehti trahvi summa suurendamisel hoiatava mõju tagamiseks hindamisviga, ning seda põhjendusel, et Tomkins loobus selle väite sellest osast.

60. Järelikult isegi eeldusel, et komisjoni kriitikaga, mis on suunatud selle väite seda osa käsitlevate Üldkohtu hinnangute vastu, nõustutakse, ei mõjuta see kriitika kuidagi vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkti 2 tühistamist, sest selles punktis on määratud kindlaks trahvi summa, muutmata arvutust, mis on tehtud vaidlusaluses otsuses ja on seotud selle suurendamisega hoiatava mõju tagamiseks.

61. Teen seega ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse neljas väide tagasi.

27 — Lisaks on eeldus, mille põhjal Üldkohus erandi eeskirjast *ne ultra petita* tegi, st Tomkinsi ja Pegleri nõuete sama ese nende vastavates hagides, täiesti põhjendamatu, nagu ma juba eespool näitasin. Seepärast ei ole minu meelest vaja teha otsust võimaliku põhjenduse puudumise kohta, mis selle erandi tegemise osas Üldkohtu poolt esineb.

E. *Viies väide, mille kohaselt rikuti võistlevuse põhimõtet ja õigust õiglasele kohtulikule arutamisele*

62. Komisjoni arvates rikkus Üldkohus võistlevuse põhimõtet ja õigust õiglasele kohtulikule arutamisele, sest ei andnud talle võimalust öelda oma seisukoht Üldkohtu kavatsuse kohta vähendada Tomkinsile määratud trahvi, ning tugines ainuüksi väidetele, mille esitas viimase tütarettevõtja kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Pegler *vs.* komisjon.

63. Kuigi Üldkohus rikkus oma hinnangu andmisel minu arvates menetlusnorme, näib mulle, et sellest ei piisa, et tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2.

64. Selles osas tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt eeldab võistlevuse põhimõte, mis kuulub kaitseõiguste hulka ja mille järgimist liidu kohtud peavad kontrollima, tavaliselt seda, et menetlusosalistel peab olema õigus tutvuda kohtule esitatud tõendite ja märkustega ning neid arutada.[28] Euroopa Kohus on samas kontekstis ka otsustanud, et kui kohtuotsus põhineks asjaoludel ja dokumentidel, millega pooled või üks neist ei ole saanud tutvuda ja mille suhtes nad ei ole seetõttu saanud seisukohta võtta, oleks see elementaarsete õiguspõhimõtete rikkumine.[29] Kokkuvõtteks tuleb märkida, et selleks, et täita nõudeid, mis on seotud õigusega õiglasele kohtulikule arutamisele, on nimelt oluline, et pooled saaksid võistlevalt vaielda nii faktiliste kui ka õiguslike asjaolude üle, mis on menetluse tulemuse suhtes määravad.[30]

65. Võistlevuse põhimõttest peab kasu saama iga pool liidu kohtus toimuvas menetluses, sõltumata selle isiku õiguslikust staatusest. Järelikult võivad sellele tugineda ka liidu institutsioonid, kui nad on niisuguse menetluse pooleks.[31]

66. Minu arvates ei saa liidu kohus ennast täieliku pädevuse teostamisel selle põhimõtte järgimisest vabastada.

67. Selles osas on Euroopa Kohus mitte ainult märkinud, et menetlus liidu kohtutes - sealhulgas täieliku pädevuse teostamise puhul EÜ artikli 229 alusel - on võistlev,[32] vaid on ka kontrollinud, kas siis, kui Üldkohus teostab oma pädevust, mis võimaldab tal muuta komisjoni määratud trahvi summat, järgitakse kaitseõigusi, mille hulgas on võistlevuse põhimõte.[33]

68. See lähenemisviis tuleneb põhjendatud murest, et täieliku pädevuse teostamisega võib kaasneda selliste faktiliste asjaolude või kriteeriumide arvessevõtmine, mille üle pooled ei ole saanud tegelikult vaielda.[34]

69. Nagu ma näitasin juba eespool toodud arutluskäigus eeskirja *ne ultra petita* kohaldamatuse kohta juhul, kui Üldkohus teostab oma täielikku pädevust, on viimasel siis, kui ta analüüsib komisjoni poolt ettevõtjatele määratud trahvide summa kohasust, õigus võtta arvesse kõiki faktilisi asjaolusid. Nende asjaolude hulgas on minu arvates faktilised asjaolud, mille Üldkohus on tuvastanud samaaegsetes kohtuasjades, mis puudutavad sama ettevõtja erinevaid üksusi nagu käesoleval juhul.

70. Seda pädevust teostades tuleb siiski järgida võistlevuse põhimõtet, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses eiras.

28 — Vt selle kohta 2. detsembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-89/08 P: komisjon *vs.* Iirimaa jt (EKL 2009, lk I-11245, punktid 50-52 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 — *Ibidem* (punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 — Eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Iirimaa jt (punkt 56) ja 17. detsembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-197/09 RX-II: Réexamen M *vs.* EMEA (EKL 2009, lk I-12033, punkt 41).

31 — Eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Iirimaa jt (punkt 53) ja eespool viidatud kohtuotsus Réexamen M *vs.* EMEA (punkt 42).

32 — Vt eespool viidatud kohtuotsus Chalkor *vs.* komisjon (punkt 64) ja 8. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-389/10 P: KME Germany jt *vs.* komisjon (punkt 131).

33 — Vt eespool viidatud kohtuotsus Groupe Danone *vs.* komisjon (punktid 70-83).

34 — Vt selle kohta kohtujurist Poiares Maduro ettepanek kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud otsus Groupe Danone *vs.* komisjon, punkt 56.

71. Kõigepealt on selge, et apellatsioonkaebuse selles väites ei piirdu komisjon Üldkohtu kritiseerimisega selle eest, et talle ei antud võimalust võtta seisukoht küsimuses, kas Tomkinsile määratud trahvi summat tuleks vähendada. Menetluses Üldkohtus oli tal nimelt võimalus arutada seda küsimust, mis tõstatati sõnaselgelt Tomkinsi hagi neljanda väite teises osas.

72. On aga selge, et Üldkohus ei palunud mitte ühelgi hetkel enne vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamist komisjonil esitada oma märkusi selle kohta, mida ta tuvastas oma eespool viidatud kohtuotsuses Pegler *vs.* komisjon, nimelt et tütarettevõtja ei osalenud rikkumises otseselt ajavahemikul 1988. aasta 31. detsembrist kuni 1993. aasta 29. oktoobrini, mille põhjal Üldkohus vähendas vaidlustatud kohtuotsuses emaettevõtjale määratud trahvi summat.[35]

73. See, mida tuvastati eespool viidatud kohtuotsuses Pegler *vs.* komisjon tütarettevõtja rikkumises osalemise kestuse osas, kujutab aga vaidlustatud kohtuotsuses endast vaieldamatult „faktilisi asjaolusid, mis on menetluse tulemuse suhtes määravad" käesoleva ettepaneku punktis 64 viidatud kohtupraktika tähenduses.

74. Niisugune hinnang ei tähenda siiski seda, et võistlevuse põhimõtte rikkumine tooks kaasa vaidlustatud kohtuotsuse ulatuslikuma tühistamise kui tühistamine, mida ma juba käesolevas ettepanekus teha soovitasin, st mitte ainult selle kohtuotsuse resolutsiooni punkti 1, vaid ka selle punkti 2 tühistamise.

75. Selles osas kontrollib Euroopa Kohus vastavalt oma põhikirja artiklile 58 – nagu ilmneb kohtupraktikast[36] -, kas menetlusnormide rikkumine Üldkohtus kahjustab apellatsioonkaebuse esitaja huve.

76. See analüüs on käesoleval juhul seotud küsimusega, kas juhul, kui komisjon oleks saanud esitada niisuguseid märkusi, et Üldkohus ei oleks tohtinud võtta arvesse Pegleri kriitikat enda rikkumises osalemise kestuse suhtes samaaegses kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Pegler *vs.* komisjon, oleksid need märkused mõjutanud Tomkinsile määratud trahvi summa vähendamist vaidlustatud kohtuotsuses Üldkohtu poolt.

77. Sellele küsimusele tuleb minu arvates vastata eitavalt.

78. Nagu ma mainisin juba komisjoni apellatsioonkaebuse esimest väidet analüüsides, võis Üldkohus oma täielikku pädevust teostades tõesti võtta Tomkinsi muutmisnõude kohta otsuse tegemisel arvesse seda, mida oli tuvastanud ise eespool viidatud kohtuotsuses Pegler *vs.* komisjon tütarettevõtja rikkumises otsese osalemise kestuse osas.

79. Nagu on märgitud eespool apellatsioonkaebuse kolmanda väite analüüsi raames, võis Üldkohus lisaks – kohtuasja konkreetseid asjaolusid arvestades - õigusnormi rikkumata tuvastada, et Tomkinsi vastutus komisjoni määratud trahvi tasumise eest ei saa ületada Pegleri oma.

80. Järelikult isegi siis, kui komisjon oleks saanud esitada need väited Üldkohtus, ei oleks need märkused mõjutanud määratud trahvi summa vähendamist vaidlustatud kohtuotsuses.

81. Selles olukorras teen ettepaneku lükata komisjoni apellatsioonkaebuse viies väide tagasi ja jätta apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata osas, milles ta palub, et tühistataks vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2, milles Üldkohus vähendas Tomkinsile määratud 5,25 miljoni euro suuruse trahvi 4,25 miljonile eurole, millest 3,4 miljonit eurot tuli Tomkinsil tasuda solidaarselt Pegleriga.

35 — Tuleb meenutada, et Üldkohtus ei toimunud kohtuistungit ning viimane ei võtnud ühtegi menetlust korraldavat meedet selles küsimuses enne vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamist, mis toimus samal päeval, kui eespool viidatud kohtuotsuse Pegler *vs.* komisjon kuulutamine.

36 — Vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Iirimaa jt (punkt 61).

III. Järeldus apellatsioonkaebuse kohta

82. Nagu ma täpsustasin käesoleva ettepaneku punktides 30 ja 31, tuleb kõikide nende kaalutluste kokkuvõtteks minu arvates nõustuda komisjoni apellatsioonkaebuse teise väitega ja tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1 osas, milles omakorda tühistati vaidlusaluse otsuse artikkel 1 ajavahemikku 31. detsembrist 1988 kuni 29. oktoobrini 1993 käsitlevas osas, mis puudutab Tomkinsit.

IV. Tomkinsi nõude analüüs

83. Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt tühistab Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse, kui apellatsioonkaebus on põhjendatud. Ta võib ise teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

84. Käesoleval juhul lubab menetlusstaadium minu meelest Euroopa Kohtul teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse. Analüüsida tuleb nimelt ainult Tomkinsi hagi neljanda väite teist osa.

85. Nagu ma juba märkisin, palutakse selle väite kõnealuses osas Üldkohtul üksnes vähendada trahvi summat, mille komisjon vaidlusaluse otsuse artikli 2 punktis h Tomkinsile määras, ning väite kõnealune osa ei saanud tuua kaasa seda, et tühistatakse selle otsuse artikkel 1, milles on tuvastatud Tomkinsi rikkumine.

V. Kohtukulud

86. Kodukorra artikli 69 kohaselt, mida analoogia alusel kohaldatakse sama kodukorra artikli 118 alusel ka apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud kandma kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 69 lõike 3 alusel võib Euroopa Kohus määrata kulude jaotuse, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks või kui tegemist on eriliste põhjustega.

87. Et komisjoni apellatsioonkaebus tuleks rahuldada üksnes osaliselt, arvan, et tuleks kohaldada selle kodukorra artikli 69 lõiget 3 ning jätta mõlema kohtuastme kulud poolte endi kanda.

VI. Ettepanek

88. Esitatud kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku langetada järgmine otsus:

1. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 24. märtsi 2011. aasta otsuse T-382/06: Tomkins *vs*. komisjon resolutsiooni punkt 1.

2. Jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.

3. Jätta Euroopa Komisjoni ja Tomkins plc mõlema kohtuastme kulud nende endi kanda.